మా చిట్టితల్లి

[కథానిక]

శ్రీ మునిమాణిక్యం
నరసింహారావు

మా విజయకు ఆరేండ్లు వెళ్లినాయి. మా అమ్మాయి అని అనటంకాదు గాని అది చక్కనిపిల్ల. కోటేరుపోసినట్లు ముక్కూ, చెంపకు చారెడేసి కళ్లూ, నీటి బుడగల్లాంటి బుగ్గలూ, అన్నీ, జాతిబొమ్మలాగుంటుంది! దాని తరువాత పిల్లలు లేకపోవటంమూలాన అది ఆడింది ఆటా, పాడింది పాటా మాఇంట్లో. ఒక విధంగా దానికి అందరమూ దడుస్తూ ఉంటాముకూడాను. దానికి కాస్త చిన్నదెబ్బ తగిలిందాఅంటే ఇక ఇంటిల్లిపాదీ దానిచుట్టూ చేరి, "మాఅమ్మ! ఎంతపెద్దదెబ్బ తగిలిందే తల్లికీ! అబ్బా! ఎంతదెబ్బ తగిలిందే అమ్మకూ" అంటూ భజనచేయాలె. ఎవరన్నా, అదేమంత పెద్దదెబ్బకాదు అన్న భావంతో నవ్వినా, దాన్ని ఓదార్చకపోయినా విజయ వాళ్ల మీద పడి రక్కి, ఏడ్చి నానాగోల చేస్తుంది. పెద్దబాధకలిగినా గొప్పఓర్పుతోనూ, ధైర్యంతోనూ అది భరిస్తున్నదని మనం అనుకోవాలె. అదీ అల్లాగే అనుకొంటుంది. దాని స్వభావం అల్లాంటిది.

కష్టాలలోనే కాకుండా సుఖాలలోనూ అంతే. అది మొగపిల్లలతో కలిసి గోడిబిళ్ల ఆడుతుంది. ఆసమయంలో అది బిళ్లను పట్టుకొన్నదా అందరూ చప్పట్లు చరిచి, అరిచి దాన్ని గొప్పచేసి మెచ్చుకోవాలె. అల్లాగ చెయ్యకపోయినారో వెంటనే కర్ర బిళ్లా అక్కడ పారేసి వాళ్లమ్మను కౌగలించుకొని ఏడుస్తుంది. దానికి వచ్చిన కష్టం గొప్ప కష్టం! దానికొచ్చిన జయం అఖండవిజయం!!

ఒకరోజున నేను నిద్ర లేవకముందే విజయ వచ్చి నన్ను లేపి "చూడు నాన్నా, ఒళ్లంతా ఎట్లా ఇందో" అన్నది బిక్కముఖంతో, జాలిగా నావంక చూస్తూ. నేను కళ్లు నులుపుకొని చూశాను. వంటినిండా సందు లేకుండా దద్దుర్లుపోసినై. తెల్లనిశరీరంపైని ఎర్రగా ఉన్న ఆదద్దుర్లను చూసేసరికి నాకూ కొంచెం భయంవేసింది ఏమిటా ఇది అని. ఒక్కొక్క దద్దురు ఎత్తుగా ఉబ్బి విచ్చిన గులాబిపూవు అంత ఉంది. వాళ్ల అమ్మను పిలిచి చూపాను. "ఇవేమిటండీ ఇల్లా పోసినై దద్దుర్లు? ఇదేమైనా అమ్మవారా" అన్నది ఆవిడ. "అమ్మవారు అయితే ఇల్లా ఉండదు" అన్నాను నేను. ఆవిడా చాలాభయపడ్డది. ఇంతలోకే పిల్లలంతా వచ్చారు. వచ్చి దాని చుట్టూ మూగి, "ఎంతపెద్ద దద్దుర్లే! ఎర్రగా ఉన్నయి ఏమిటే! ఏమన్నా మంటా అమ్మా? దురద ఏమన్నా ఉందిటే" అని ప్రశ్నలు వేయసాగారు. అది ఒక్కొక్క ప్రశ్నకే సమాధానం ఇస్తున్నది. ఎంతో ఓర్పూ, ధైర్యమూ గలదానివలె నటిస్తూ అది మాట్లాడుతున్నది.

"ఎంత పెద్ద దద్దుర్లే!"

"ఇందాక ఇంకా పెద్దవిగా ఉన్నాయే. ఇప్పుడు కాస్త నయం. ఇంకా నాన్న నడుగూ. ఏం నాన్నా?"

"ఇందాకా ఒక్కొక్క దద్దురు ఇంతింత ఉందమ్మా" అన్నాను నేను.

"అయ్యబాబో" అన్నారు అంతా.

"ఎర్రగా ఉన్నాయి ఏమిటే" అన్నాడు అబ్బాయి.

"ఇదేమి ఎరుపే! ఇందాకా నీవు చూడ లేదు. మందారపూల్లాగ ఎర్రగా ఉన్నాయి. కాదుటే, అమ్మా?"

"అవునమ్మా, నాతల్లీ. ఇదేం కర్మమే! ఏమన్నా మంటగా ఉందా అమ్మా?"

"అబ్బో ! కారంపూసినట్లు భగభగ మండుతున్న దే అమ్మా"

"నాతల్లీ, ఇదెక్కడి విపరీతమే! ఇల్లాంటిది నే నెప్పుడూ ఎరగనూ ! దురదకూడా ఉన్నదా అమ్మా?"

"అబ్బ! తగనిదురద. గోకితే పుండు అవుతుందని ఊరుకొంటున్నాను" అన్నది విజయ ఒక్కక్షణం ఆలోచించి.

"అమ్మతల్లీ! ఎంత బాధపడుతున్నావే" అన్నారు అంతా.

ఇంతలో మాఇంటి ప్రక్కనున్న ముసలమ్మగారొచ్చి "ఏమిట్రా" అంది. "బామ్మగారూ, ఇల్లా రండి, పిల్లను చూడండి" అన్నది మా ఆవిడ. ఆవిడా ఒక నిమిషం చూచి—

"ఎప్పటినుంచి అమ్మా ఇల్లాగా?"

"ఏమోనండి, ప్రొద్దున్నే అదే వచ్చి వాళ్లనాన్నకు చూపిందాకా మా కెవ్వరికీ ఏమీ తెలియనే తెలియదు. ఏమండీ బామ్మగారూ, ఇది ఏమిటి అంటారు ?"

"ఇవి దద్దుర్లే అమ్మాయి"

"అవును లెండి. ఎందు కొచ్చినట్లు? ఏం చేయమంటారు?"

"ఏం ఫరవాలేదమ్మా"

"మీకేం, అలాగే అంటారు" అన్నది మా విజయ కొంచెం కోపంగా. ఆవిడకూ మావిజయతత్వం తెలుసు. అందుకని చప్పున మళ్లీ అన్నది:

"అవునమ్మా, పాపం, నీవు బాధపడుతున్నావు తల్లీ. ఏం జేస్తామమ్మా! వీటి దుంప తెగ! ఇవి ఒక్కతీరాన పోవు. పాపిష్టివి! దురద ఉండదు కాని మంట మాత్రం బాగా ఉంటుంది"

"అవునండీ బామ్మగారూ. దురదన్న మాట లేదుకాని మంటగా ఉందండి. వళ్లు అంతా" అన్నది మా విజయ.

"ఏదైనా కుటితే ఇలాగు వచ్చిందో, లేకపోతే ఏదైనా గాలిచేష్ట ఏమైనా సోకిందో" అని మా ఆవిడ భయపడి పక్కఇంటివాళ్లకు నలుగురికీ కబురంపింది. ఒకావిడ వచ్చి "చింతపండుపులుసు పట్టిస్తే ఆదద్దుర్లు మాయమౌతాయి" అన్నది. ఈమాట విజయకు కష్టం కలిగించింది. "ఏమిటి నాన్నా, వెధవ చింతపండుతో నయమవుతాయా ఇవి? మంచి డాక్టరును తీసుకొని రావాలె గాని"

అన్నది, ఎంతో చిన్నబుచ్చుకొని. ఆ దద్దుర్లు చింతపండు పులుసుతో నయం అయ్యేటంతటి స్వల్పవిషయంగా పరిగణించటం దానికి ససేమిరా ఇష్టంలేదు.

ఇంతలోకే ఇంకో ఆవిడ వచ్చి, "మంట ఉంటే చింతపండుపులుసైనా, నిమ్మకాయ రసమైనా పూస్తే ఇట్టే అణగిపోతై. మంట గనక లేకపోయినా ఇవి కొంచెం ప్రమాదమే" అన్నది.

"మంట ఉంటే నేనయమాఅండీ? అయితే మంటఉందనే అంటున్నదండీ పిల్ల" అన్నది మా ఆవిడ.

"మంటలేదే! మంటా లేదు దురదా లేదు" అన్నది మా చిట్టితల్లి.

"ఇందాకా భగభగ మండుతున్నది, తగనిదురద అంటిపిగదే?" అన్నాను నేను.

"మంటగా ఉందనుకున్నా నాన్నా" అన్నది విజయతల్లి తెల్లపోయి.

"మీరూరుకోండి, చిన్నపిల్ల కేం తెలుస్తుంది" అని మా ఆవిడ నన్ను కోప్పడుతున్నట్టు నటిస్తూ, అది చూడకుండా నా వైపు తిరిగి నవ్వింది.

నేను తెలివితక్కువగా పైకే నవ్వాను. చిట్టితల్లికి కోపంవచ్చి, "నాకుజబ్బుగా ఉంటే మీకు నవ్వులాటగా ఉందేం?" అని అంటూ మూతి మూరెడుపొడుగు చేసుకొంది. అది ఇక ఏడ్పు మొదలుపెడుతుందని కనిపెట్టి మా ఆవిడ "చాల్లే ఊరుకోండి. మీకు అభం తెలియదు, శుభం తెలియదు. అవతల దాని వొళ్లులంతా కందగడ్డ అయిపోయి ఉంటే చూస్తూ ఊరుకోవటమేకాకుండా పైగా నవ్వుతున్నారూ! బాగానే ఉంది లక్షణం. ఇప్పుడైనా పరుగెత్తండి డాక్టరు దగ్గరకు" అన్నది విసుగ్గా.

"వెళ్లుతానే. దానిబాధ ఏమిటో తెలియాలా?"

"ఏమిటి తెలిసేది? కనపడటంలేదూ?"

"అది కాదు నేననటం. దానికి దురదా, మంటా ఉన్నట్లా, లేనట్లా ఇంతకూ" అని పసిదానివంక చూశాను. చిట్టికూడా ఏమీ సమాధానం చెప్పలేక బిక్కముఖంతో బాధపడుతున్నదానిలాగ తలొంచుకుని ఊరుకొన్నది.

"ఏం, అమ్మా! ఏమిటీ బాధా?" అని అడిగాను.

"ఏమిటో నాన్నా! నాకేం తెలియటం లేదు. వికారంగా ఉంది నాన్నా" అన్నది.

"పైత్యాన వచ్చిందేమో సుమా, వికారంగా ఉందని అంటూఉన్నది" అన్నాను.

వట్టి మామూలు పైత్యంవల్ల వచ్చిన దద్దుర్లే అని నేను అనుకొంటే దానికి చాలా కష్టంగా ఉంటుందని కాంతానికి తెలుసు. అందుకని ఆవిడ "పైత్యమనీ, వికారమనీ మీరు ఊరికే నీళ్లు నములుతూ కూర్చోక పరుగెత్తండి డాక్టరుదగ్గరకు. పిల్ల బొత్తిగా కూరాకు అయిపోతుంటేనే" అన్నది.

ఇంతలో చిట్టి నిజంగా నీరసం కలిగినదానికి మల్లె చాపమీద వాలి కళ్లు మూసుకొంది. నాకు నవ్వువస్తున్నది. మా ఆవిడ పళ్లుబిగించి ముఖం విసురుగా తిప్పింది, నవ్వవద్దు అని సూచనగా.

"సరేలేవే. అమ్మాయీ! డాక్టరు దగ్గరకు వెడుతున్నాను. చూడూ, కాంతం, దాన్ని ఆచాపమీదినుంచి తీసికెళ్లి మేడపైన మంచంమీద పడుకోపెట్టు. ముఖం కడుక్కున్నదిగా. కాస్త కాఫీ ఇయ్యి ముందు" అనిచెప్పి నేను క్రిందికి దిగటం మొదలుపెట్టాను.

నేను వెళ్లిపోతుంటే నన్ను ఒకసారి పిలిచి మా ఆవిడ "మీరు బజారులో కాఫీత్రాగుతూ కాలం గడపక వేగిరం డాక్టరును తీసుకురండి" అని గట్టిగా చెప్పింది. సరేనని నేను వెళ్లబోతుంటే అమ్మాయి "నాన్నా" అని పిలిచింది. "అమ్మాయి ఏమిటో చెప్తున్నది, వినిపొండి" అని ఆమెకూడా అన్నది.

"ఏమిటమ్మా" అన్నాను.

"ఎవరిని తీసుకొస్తావునాన్నా" అని నీరసంగా అంది విజయ. అప్పుడే దానికి నీరసం కూడా వచ్చేసింది.

"చలపతిరావుగారిని తీసుకొస్తానమ్మా" అన్నాను. చలపతిరావుగారిమీద మా ఇంటిల్లిపాదికీ విశ్వాసం. ఆయన చాలా నెమ్మదైనవాడూ, చాలా సమర్థుడూ కూడాను. అయితే ఆరోజున మాఅమ్మాయి "ఎప్పుడూ ఆయనేనా నాన్నా" అన్నది. మామూలు జబ్బులకు వచ్చే డాక్టరుగారు తనకు ఇప్పుడు పనికిరాడని దానిఉద్దేశం. ప్రత్యేకమైన క్రొత్త డాక్టరు వస్తేనేగాని దానికి తృప్తిలేదన్న సంగతి వాళ్లతల్లి వెంటనే గ్రహించి "చూడండి, ఆవీథిలోకి జోసిఫ్అని ఒకక్రొత్త డాక్టరు వచ్చాడు. కారులో తిరుగుతుంటాడు, ఎరగరండీ? ఆయన్ను పిలుచుకురండి" అన్నది.

"అబ్బో! ఆయన మనబోటివాళ్ల ఇండ్లకు వస్తాడుటే?"

"ఎట్లాగో బ్రతిమిలాడి తీసుకురండి. ఎంత అడిగితే అంతా ఇస్తా ననండి. రా కేం జేస్తాడు? ఇటువంటి సమయంలో మనము డబ్బుకోసం చూసుకొంటే ఎట్లా? తప్పుతుందా? వెళ్లండి వేగిరం" అని మాపిల్లల తల్లి అన్నది. ఈమాటలు వింటున్న విజయ తల్లిముఖం చేటంత అయింది.

౨

"ఎందుకైనా మంచిది క్రొత్త డాక్టరుతో పరిచయం కలుగజేసికొనటం. పిల్లలు గలవాళ్లం మనము" అనుకొంటూ ప్రక్కవీథిలోకి వెళ్లాను. వెళ్లి తలుపునెట్టి "జోసిఫ్‌గారు ఉన్నారా" అని అడిగాను.

"ఆ!" అంటూ ఒకాయన తలుపు తీశాడు. పొడుగాటిమనిషి. బిళ్లగోచీ పెట్టి, బెంగాలీ పద్ధతిలో పంచకట్టాడు. తెల్లనిశరీరం. గడ్డంమాత్రం దుబ్బుగా పెరిగిఉన్నది. మనిషి చూపులకు దర్జాగా ఉన్నాడు. కళ్లుమాత్రం పెద్దవిగా ఉండటమే కాకుండా ఏదో తమాషాగా ఉన్నాయి. బెంగాలీ లాల్చీ తొడుక్కున్నాడు.

"జోసిఫ్‌గారి కోసం వచ్చానండీ" అన్నాను.

"ఆ, నేనే. ఏంకావాల చెప్పండీ" అన్నాడు ఆయన.

"తమరేనాండి? తమ దర్శనం నేను ఎప్పుడూ చేయలేదు" అన్నాను.

ఆయన తల ఊపి, గడ్డంలోకి నాలుగు వేళ్లూ పోనిచ్చి దువ్వి 'ఆఁ' అని దగ్గాడు.

నేను మళ్లీ అన్నాను, "తమరు ఒక్కసారి మా ఇంటికి దయచెయ్యాలె. పిల్లదానికి అస్వస్థతగా ఉంది" అని.

"అల్లాగా? ఇప్పుడే వస్తాను." అని బల్ల పైనున్న స్టెతస్కోపు తీసుకొని ఆయన బయటకు వచ్చాడు.

"బండి తెమ్మంటారా" అన్నాను.

"వద్దు వద్దు. నడవటమే నాకు అలవాటు. దక్షిణఆఫ్రికాలో నే నున్నపుడు రోజుకు పంద మైళ్లు నడిచేవాణ్ణి" అన్నాడు.

వందమైళ్లు ఎల్లాగసాధ్యమా అని సందేహం తోచింది. కాని, ఎందుచేతో నేను ఆవిషయమై ఆయనతో వాదన పెట్టుకోక, ముందు నడిచి దారితీశాను. ఇంకో అయిదు నిమిషాలలో ఇల్లుచేరుకున్నాము. ఈ స్ఫురద్రూపిని చూచి మా చిట్టితల్లికూడా సంతోషించింది.

"ఈ బిడ్డకేనండి కులాసా లేకపోవటం," అన్నాను.

"అల్లాగా? ఏం?"

"శరీరం చూడండి. వంటిమీద ఎర్రని మచ్చలు. దద్దురుపోసినై" అన్నది మా ఆవిడ.

"ఎల్లాగ వచ్చాయి ఇవి? ఇవి ఈ దేశంలో లేవే! దక్షిణ ఆఫ్రికాలో పిల్లలకు తరుచు ఇల్లాంటి దద్దుర్లు పోస్తుంటాయి. ఈపిల్లకెల్లాగు వచ్చినై అబ్బా!" అని డాక్టరు ఆశ్చర్యపోయినాడు.

ఈయనకు దక్షిణ ఆఫ్రికా పిచ్చి చాలా ఉన్నట్లుందే అనిపించింది.

"ఏమోనండి. నిన్న ఏమీ లేదు. తెల్లవారేసరికి శరీరం అంతా ఇల్లాగ అయిపోయింది. చూడండి, ఎర్రగా ఉబ్బి, ఎల్లాగున్నవో. భయంకరంగా ఉన్నాయండి" అన్నాను.

ఆయన దద్దుర్లను చక్కగా పరీక్షించాడు. స్టెతస్కోపుతో గుండెదడ విన్నాడు. చూచిచూచి చివరకు ఆయన "ఎట్లా వచ్చిందండీ ఈజబ్బు మీ అమ్మాయికి?" అని అన్నాడు.

అనేటప్పటికి మాకు భయంవేసింది. అందుకని "ఇదేమైనా ప్రమాదం చేస్తుందా అండీ" అని అడిగాను. "ప్రమాదం కాకేమండీ? ప్రమాదమే. మంటా, దురదా కూడా ఉన్నాయి కదూ?" అన్నాడు.

"ఆ" అన్నది అమ్మాయి భయంతో.

నేనూ, మా కాంతం కూడా ఆయన మాటలు విని బిక్కముఖాలతో నుంచున్నాము. మాస్థితి చూచి చివరకు డాక్టరుగారు "చూడండి, మీరేం దిగులుపడాలిసిన అవసరం లేదు. మీ ఇంట్లో బూడిదరంగు కాయితం ఉందా?" అన్నాడు.

"ఆ, ఉందండి" అన్నది మా ఆవిడ.

"బూడిదరంగు కాయితంతో ఈ అమ్మాయిశరీరం అంతా కప్పివేయండి. ఎక్కడా గాలిదూరే సందుఅయినా లేకుండా కప్పేసెయ్యండి. ఆ కప్పిన కాయితం ఎగిరిపోకుండా పైన దారం చుట్టండి. తెలిసిందా? పిల్లను కాయితంతో ఒక పొట్లంలాగ చుట్టివేయమా లన్నమాట. అల్లాగ చుట్టి, పరుపుపైన పడుకోబెట్టి, పైన రగ్గు కప్పండి. ఒకగంటసేపు అల్లాగ ఉంచి దానితరువాత కాయితం, రగ్గూ అన్నీ తీసెయ్యండి. చూడండి, అప్పుడు ఒక్కదద్దురైనా ఉంటే అనండి" అన్నాడు ఆడాక్టరు.

ఆమాటలు విని మాఆవిడ తెల్లపోయింది. నాకూ ఈవిధానం విచిత్రంగానే ఉంది. పైత్యాంతకమో, లేకపోతే ఆర్సెనిక్‌తో కూడిన ఏదైనా మందో ఇల్లాంటి దద్దుర్లకు వాడటం కద్దుగాని ఇల్లాగ బూడిదరంగు కాయితంతో వైద్యం చేయటమనేది నాకూ క్రొత్తగానే ఉండి, ధైర్యంచేసి చివరకు "బూడిదరంగు కాయితమా అండీ" అని సందేహాన్ని వెలిపుచ్చాను. ఆయనా నావంక చురచురా చూచి, "బూడిదరంగు కాయితంయొక్క మహాత్యం నీ కేం తెలుసు? నేను దక్షిణఆఫ్రికాలో ఉన్న రోజులలో రకరకాల జబ్బులకు, మొత్తంమీద ౬౦ వేల గజాల బూడిదరంగుకాయితం ఉపయోగించాను. మరి నా అనుభవమంతా మట్టిగలిసిపోయినట్లేనా? నేను చెప్పినట్లు చేయండి" అని గట్టిగా అనేసరికి మే మేమీ మాట్లాడటానికి వీలులేకపోయింది. కాని నే నూరుకోక "చిత్తం అల్లాగే చేస్తాము. అయితే ... ఇది ఉమాపతివైద్యం ... అలాంటి దేదైనా కొత్తరకం వైద్యమా అండీ" అన్నాను.

"ఏవిధానమైతే మీ కెందుకూ? నేను చెప్పినట్లు చెయ్యండి. గంటా అంటే సరిగ్గా గంటలో అన్నీ మాయమౌతాయి."

"చిత్తం. ఇదేదో చిట్కావైద్యం అనుకుంటా" అన్నాను మళ్లీ నేను. మళ్లీ ఇల్లాగ అనటం విని ఆయన విసుక్కొని, "ఏవైద్యమైతే నీ కెందుకయ్యా? దక్షిణఆఫ్రికాలో నేను ఇటువంటివి ఎన్నో నయంచేశాను." అని అంటూ వెనక్కుతిరిగాడు. పెద్దవాడు చెప్పుతుంటే వాదించకూడదని నాకూ తోచింది. అందుకని "క్షమించండి డాక్టరుగారూ! అల్లాగే చేస్తాము. అయితే పిల్లను సాంతం, ఒక పొట్లంలాగ బూడిదరంగు కాయితంలో చుట్టేయమంటారూ?" అన్నాను.

"ఆ."

"వేరే గాలేమీ తగలకూడ దన్నమాట!"

"ముక్కుకూ, నోరుకూ మటుకు కంతలు వదిలెయ్యాలి. సరిగ్గా అల్లాగ చెయ్యండి. బిడ్డ వంటికి నొప్పిలేకుండా సన్ననిదారం కాయితంపైన చుట్టండి."

"ఇంత ఎందుకూ, మిఠాయిపొట్లంలాగ పిల్లను ఆకాయితంలో చుట్టేయమంటారండురూ?"

"అవునయ్యా" అని ఆయన విసుక్కున్నాడు.

"అయితే డాక్టరుగారూ! ఇంతేనా ఇంకేమైనా మందు ఇస్తారా?" అని అడిగాను.

"అవునవును. వేరే మందుకూడా ఇస్తాను. పిల్లను ఇల్లాగ పడుకోబెట్టి ఆసుపత్రికి రండి. మందు తయారుచేసి ఉంచుతాను. తెలిసిందా? వస్తాను"

అని ఆయన వెళ్లబోతుంటే నేను - "అయితే, సార్! ఇదేం జబ్బు అండీ? దీని పేరూ?" అన్నాను. కాంతం, అమ్మాయీ కూడా ఈజబ్బుకు ఏంపేరో తెలుసుకోందామని ఆతుర్దాగా ఉన్నారు.

"జబ్బుపేరు నీ కెందుకయ్యా? అయినా నీవు అడిగావు కాబట్టి చెబుతున్నాను. దీనిని ఇంగ్లీషులో ఇప్సో-ఫాక్టో-గ్రానికో-క్రిమాగో-సాంగ్‌టమ్-డామినిషో-కాలికో అంటారు"

అని ఆయన గిరుక్కున వెళ్ళిపోతుంటే నేనూ వీథిగుమ్మందాకా వెళ్లి సాగనంపి వచ్చాను.

మా అమ్మాయి అంత పెద్దపేరు విని ముఖం చేటంత చేసుకొంది. "నన్ను పొట్లం లాగ కడతారా నాన్నా" అని అది చాలా సరదాపడటం మొదలుపెట్టింది. "ఇది వట్టి పిచ్చి వైద్యంలా గున్నదే" అన్నాను నేను కాంతం వంక తిరిగి.

"అల్లాగ అనకండి, చూద్దాం పోనీ. ఇందులో మనకొచ్చిన ఖర్చు ఏమీ లేదుగా" అంది కాంతం.

"లేకపోతేమటుకు ఏమి టీ పిచ్చి చేష్టలూ? బూడిదరంగు కాయితం కప్పట మేమిటి?"

"అల్లాగ కొట్టేయకండి. అందులో ఏమి మహాత్మ్యం ఉందో. చూద్దాం పోనీ" అన్నది ఆవిడ.

"సరే, కానియ్యి" అన్నాను నేను.

ఈవైద్యవిధానం పిల్లకుమటుకు బాగా తృప్తిగా ఉంది. అది హాలులో ఎగురుతూ, "అక్కయ్యా! నాజబ్బుపే రేమిటే? చాలా తమాషా అయిన పేరు చెప్పాడాయన, ఏమిటనీ? నాకైన బూడిదరంగు కాయితం కప్ప రేం?" అంటూన్నది.

"మన ఇంట్లో ఏమైనా అల్లాంటి కాయితం ఉందా" అని నేను అడిగాను. కొద్దిగా ఉన్నట్లు తేలింది. అది ఒకకాలుకైనా సరిపొయ్యేట్లు లేదు. అందుకని బజారునుంచి ఒక అరవీసెడు కాయితం తెప్పించాను.

దానితరువాత ఆకాయితం దానిమీద కప్పాము. పిల్లలంతా సాయంచేశారు. ఒకరు కాయితం కప్పారు, మరొకరు ఎగిరిపోకుండా పట్టుకొన్నారు, ఇంకొకరు దానికాళ్లకూ, వేళ్లకూ, చేతులకూ గుండ్రంగా దారాలు పోసి చుట్టారు. మాచిట్టితల్లి బుట్టబొమ్మలాగ తయారైంది. పిల్లలంతా దాని చుట్టూ చేరి దాన్ని నవ్వించారు. ఇదంతా దానికో ఆట గా ఉంది.

"మీరంతా వెళ్లిపొం"డని పిల్లల నందరినీ క్రిందికి పంపేశాను. దాన్ని మంచంమీద పడుకోబెట్టి, దానికి తోడుగా పెద్దదాన్ని కూర్చోమని నేనుకూడా క్రిందికి వచ్చేశాను.

"మీరు సీసాపుచ్చుకొని డాక్టరుదగ్గరకు వెళ్లండి" అని నన్ను తరిమింది మా ఆవిడ. సరే నని నేను సీసా తీసుకొని వెళ్లక తప్పింది కాదు.

నేను వెళ్లేసరికి ఆయన మందు తయారు చేసి సిద్ధంగా ఉంచాడు.

నేను వెళ్లటంతోనే ఒకమందుసీసా నాకిచ్చి "ఇది తీసికెళ్లి ఇయ్యండి" అన్నాడు డాక్టరు. ఆసీసా ఒక పెద్దకూజాఅంత ఉంది. "ఇంతమందు ఎందుకండీ" అన్నాను. "ఇదంతా ఇవ్వాల" అన్నాడు. ఆమాట వినేసరికి నాకు నిజంగా అనుమానం గలిగింది—ఇది వైద్యమా, లేక మరేమన్నానా అని. "డోసు ఎంత అండీ" అన్నాను. "తాగినంత ఇయ్యండి" అన్నాడు. ఆమాటవల్ల నాకు అనుమానం ఇంకా ఎక్కువైంది.

ఇంతలో మేడమెట్లు దిగి ఎవరో వచ్చారు. ఆయన పచ్చగా, దబ్బపండులాంటి శరీరచ్ఛాయలో ఉన్నాడు. సూటు వేసుకొన్నాడు. అప్పుడే క్షవరం పూర్తిచేసుకొని

వచ్చా డేమో ముఖం నిగనిగలాడుతూ ఉన్నది.

ఆయనను చూచేసరికి ఈ డాక్టరుగారు ముడుచుకొనిపోయినాడు-మాస్టరును చూచి భయపడిన కుర్రవాడిలాగ. ఆ క్రొత్తగా వచ్చినఆయన "ఇక్కడ మీ కేంపని? పైనుంచి క్రిందికి రావద్దని చెప్పలేదూ మీకు? వెళ్లండి. వెళ్లండి మరి, తక్షణం" అని ఇంగ్లీషులో ఈయనను కోప్పడ్డాడు. నాకు మందిచ్చిన డాక్టరుగారు, అంతమనిషీ పిల్లి అయిపోయి, మెల్లగా జారిపోయినాడు. ఆ తరువాత ఆయన నావంక తిరిగి "ఏం కావాలండీ మీకు? ఎవరికోసం?"అన్నాడు. ఈక్రొత్త మనిషి ఎవరో నాకు తెలియదు. కాని మా డాక్టరును కోప్పడటంచేత ఆయన కంటె గొప్పవాడైయుంటాడని ఆలోచించి, వినయంగానే అన్నాను — "డాక్టరుగారి కోసం అండీ" అని.

"ఏం కావాలె?" అన్నాడు.

"డాక్టరు జోసిఫ్‌గారి కోసం అండీ" అన్నాను.

"అవును నేనే; మరి ఏంకావాలో చెప్పండి" అన్నాడు ఆక్రొత్తమనిషి.

"మీరా అండీ" అన్నాను నేను ఆశ్చర్యంతో.

"అవును నేనే"

"చిత్తం. మరి ఆడాక్టరుగారు మీకు అసిస్టెంటు గాబోలు. ఆయన మా ఇంటికొచ్చి బిడ్డను చూచి మందు కూడా ఇచ్చాడండీ" అన్నాను.

"మందు కూడా ఇచ్చాడూ?" అని ఆయన ఆశ్చర్యంతోనూ, ఆదుర్దాతోనూ అడిగాడు.

"ఇచ్చాడు" అన్నాను.

"ఆమందు బిడ్డకేమైనా ఇచ్చారా?"అని ఆయన మరీ ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

ఆ ప్రశ్నకు జబాబుగా నేను "లేదు" అని అనటం విని స్వస్థత జెంది, "యింకా అదృష్టవంతులు, ఆమందు యిచ్చారుకారు" అన్నాడు.

"ఏమండీ?" అని అడిగాను నేను.

"ఆయన దక్షిణ ఆఫ్రికాలో కొన్నాళ్లుండి వచ్చాడు. ప్రస్తుతం ఆయనకు పిచ్చి ఎత్తింది. నేను ఆయనకు మందిస్తూ అట్టి పెట్టుకున్నాను." అని నవ్వాడు. నవ్వి" మీ అమ్మాయికి ఏంజబ్బా?" అని ప్రశ్నించాడు.

"వంటినిండా ఎర్రని దద్దురు పోసినైయండీ. భయంకరంగా ఉన్నాయండీ" అన్నాను నేను.

"ఊఁహు" అని డాక్టరు విని ఊరుకున్నాడు. "దురదా, మంటా కూడా ఉందని అంటుందండి" అన్నాను నేను, మళ్లీ. నా మాటలు విని, "ఎప్పుడైనా ఇల్లాగ రావటం కద్దా ఆ బిడ్డకూ?" అన్నాడు.

"ఎబ్బే, ఎప్పుడూ లేదండీ" అన్నాను నేను.

"అయితే, ఆబిడ్డ తల్లితండ్రులకు కాని, మరి మీ కుటుంబంలో ఎవరికైనా కాని ఇల్లాంటి దద్దుర్లు తరుచు రావటం కద్దా?"

"ఎబ్బే, మే మెవ్వరమూ ఎరగమండీ. ఇదేదో తమాషాగా ఉందండీ"అన్నాను నేను.

డాక్టరు బాగా ఆలోచించి “ఎర్రనిదద్దుర్లా? సరే, నడవండి చూద్దాము.” అని ముందుగా నడిచాడు.

పదినిమిషాల్లో ఇంటికి వచ్చాము. డాక్టరుగారిని మేడపైకి తీసికెళ్లాం. పిల్ల పడుకొనే ఉంది. బూడిదరంగు కాయితం చెక్కుచెదరకుండా ఉంది.

“ఈ బిడ్డకేవండి” అన్నాను అమ్మాయిని చూపుతూ. “ఇదంతా ఏమిటి? ఈ కాయితం చుట్టారేమిటి?” అని అడిగారు డాక్టరుగారు.

“ఆయన ఇల్లాగ చుట్టమన్నారండీ. చుడితే దద్దుర్లు పోతయ్యి అన్నాడు” అన్నాను నేను. డాక్టరుగారు పెద్దగా నవ్వాడు. నేనూ నవ్వాను.

“సరే, కాయితాలు తీసివెయ్యండి చూద్దాం” అన్నాడు డాక్టరుగారు.

దారాలన్నీ ఊడదీసి, కాయితాలన్నీ ఒక్కొక్కటే తీసివేశాము. తరువాత డాక్టరుగారు పిల్లదేహమంతా పరీక్షించారు గాని ఎక్కడా ఒక్క దద్దురైనా లేదు.

“ఏమండీ, అంత ఆదుర్దాపడ్డారెందుకూ? పిల్లఒళ్లు బంగారంలా గున్నది ఏమీ లేదే” అన్నాడు. నేనూ చూశాను. ఒక్క దద్దురైనా లేదు. మా ఆవిడా చూచింది. వళ్లు నిగనిగలాడుతుందేగాని ఒకదద్దురైనా లేదు. మాపిల్లలంతా చూశారు. దద్దురన్న మాటలేదు. మేమంతా తెల్లపోయి “పోయినాయండీ, దద్దుర్లన్నీ మాయమైనవి” అన్నాము. “ఎల్లాగ పోతయి, కాయితం చుడితే పోయే జబ్బుకాదే ఇది?” అన్నాడు డాక్టరు. అని, నిజంగా చాలా ఆశ్చర్యపోయినాడు.

“ప్రొద్దున మీరు చూచినపుడు నిజంగా ఉన్నవా దద్దుర్లూ?”

“అయ్యో, ఉండకపోవటం ఏమిటండీ! ఎర్రగా వంటినిండా ఉన్నాయి. నాకళ్లతో నేను చూశాను. మాఆవిడ ఆమెకళ్లతో చూచింది. పిల్లలంతా చూశారు. ఇరుగూ పొరుగూ కూడా చూశారు. కావాలంటే అందరిచేతా సాక్ష్యం ఇప్పిస్తాను. ఉన్నమాట నిజం. మరి ఇప్పుడు కనిపించటంలేదు. మీ పేషంటు తానే డాక్టరునని మాకు చెప్పి చాలా తమాషా చేశాడండీ. బూడిదరంగు కాయితం చుడితే గంటలో మాయమౌతాయన్నాడు. అక్షరాలా ఆలాగే జరిగింది.”

“సరే, కానీండి. ఎల్లాగయితేనేం, మీకు ఆదుర్దా తీరింది. సరే. యిక నేను వెళ్లుతాను” అనిఅంటూ ఆయన బయటికి దారితీశాడు. నేనూ కొంతదూరం ఆయనతో నడిచి “ఆ, ఎల్లాగు పోయినాయండీ ఆదద్దుర్లు, మందూ మాకూ లేకుండానూ” అన్నాను.

ఆయన ఏదో నీళ్లు నమిలి చప్పరించి ఊరుకొన్నాడు. నేను ఇంటికొచ్చి మొదట వచ్చిన ఆయన డాక్టరు కాదనీ, పిచ్చిఎక్కిన పెద్దమనిషి అనీ ఆసంగతులన్నీ చెప్పాను మా ఆవిడతో. కాంతం సంగతి అంతా విన్నది.

“అయితే ఇందాకా వచ్చి మన అమ్మాయికి ఆ దద్దుర్లన్నీ పోయే ఉపాయం చెప్పిన ఆయనా...??”

"ఆయన డాక్టరు కాదు, పిచ్చివాడు. ఇప్పుడొచ్చిన ఆయన డాక్టరు." అనివిశదంగా చెప్పాను. అంత విడదీసి చెప్పినా మాఆవిడకు అర్థం కాలేదుట.

"ఏమోనండీ, ఇందులో ఎవరు పిచ్చివాళ్లూ అన్నసంగతిలో మీరు చెప్పిన మాటలు నేను నమ్మలేకుండా ఉన్నాను" అన్నది మా ఆవిడ ఫెంకెగా.

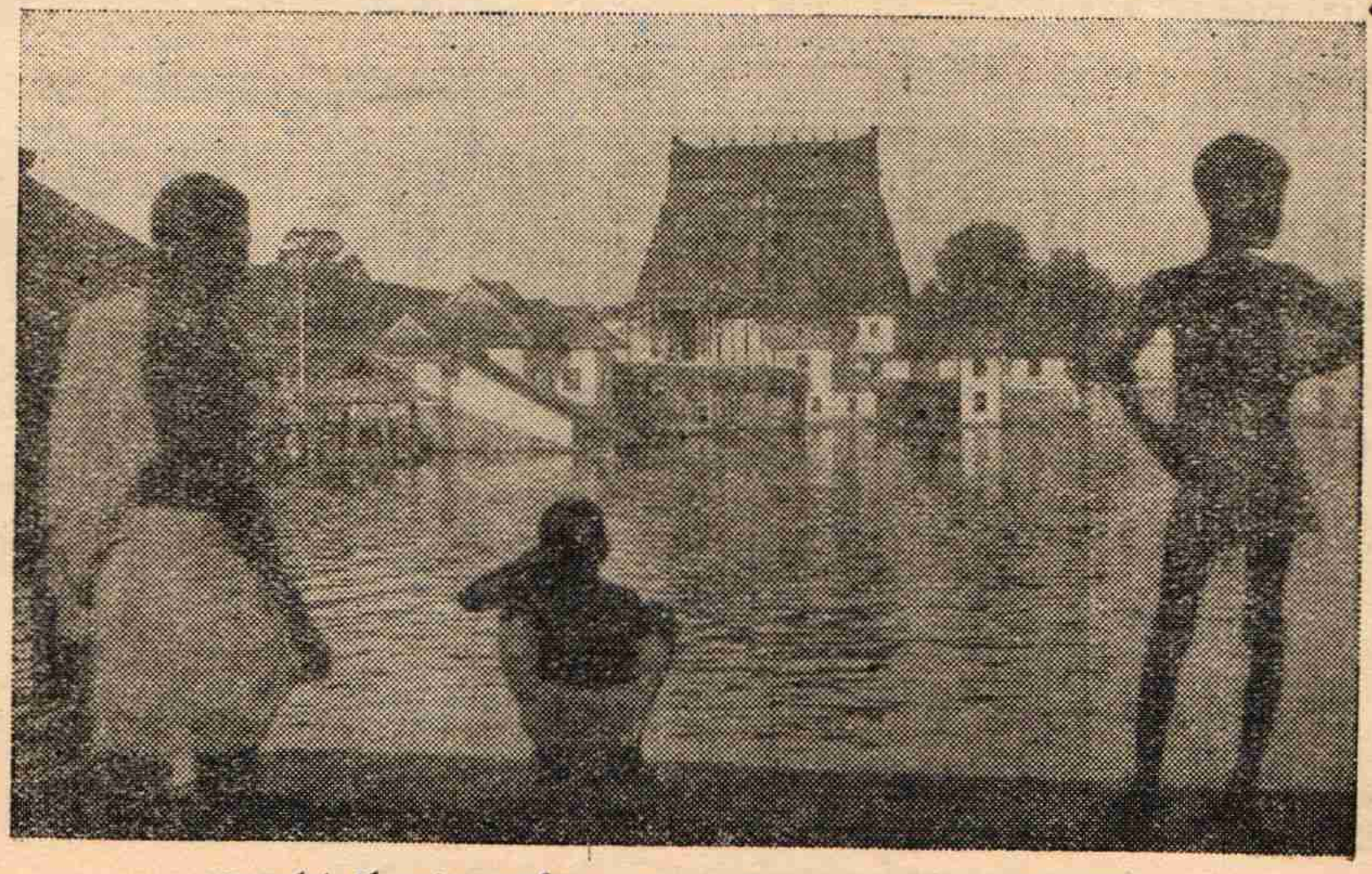

తిరువనంతపురములోని పద్మనాభస్వామి ఆలయతటాకాలు